

LAURA NOWLIN

dacă

i-aș

fi

spus

Traducere din limba engleză de
Irina Stoica

Nota autoarei

In iarna anului 2009, soțul meu m-a găsit plângând în timp ce mă uitam pe tableta mea IBM ThinkPad cumpărată la mâna a doua. S-a lăsat în genunchi în fața mea, lângă „biroul meu“ (de fapt, un pervaz mai lat din apartamentul nostru, pe care îl transformasem în birou), iar eu i-am mărturisit printre suspine:

— Acum trebuie să-l las pe Finny să moară în mintea mea!

Când făcusem prima schiță a poveștii lui Autumn din romanul *Dacă ar fi fost cu mine*, îmi imaginasem și o versiune a lui Finn cu toate gândurile lui, cu pasiunea lui. Ba chiar scrisesem o pagină și jumătate din povestea lui. Când soțul meu m-a văzut plângând, tocmai îmi dădusem seama că trebuia să șterg ce scrisesem despre el. Nu aveam niciun agent, nicio șansă de publicare în viitor; nu puteam să scriu un roman întreg din perspectiva lui, când ar fi fost mult mai bine să-mi canalizez energia către editarea celui pe care îl scrisesem deja, din perspectiva lui Autumn. Așa că mi-am șters lacrimile, m-am concentrat

și m-am asigurat că povestea lui Autumn va fi cât mai bună posibil. Am lăsat vocea lui Finny să se stingă. L-am lăsat să moară din nou în mintea mea.

De-a lungul timpului, foarte mulți cititori mi-au cerut să aflu și punctul de vedere al lui Finny, dar le-am dat întotdeauna același răspuns: „Îmi pare rău, e mort; nu pot să-l aduc înapoi.“ Și așa era. Nu aveam puterea asta. Dar Gina Rogers a avut-o.

Nu plănuisem să ascult versiunea audio a cărții. Mă îngrozea ideea că voi auzi cuvintele mele rostite cu vocea altcuiva. Dar la un moment dat Gina mi-a trimis un mesaj în care m-a întrebat dacă am ascultat-o și m-a rugat să-i spun părerea mea sinceră — chiar dacă era negativă —, pentru că și ea era o artistă și avea propriile aspirații. Am fost atât de impresionată de sentimentele și de devotamentul ei, încât m-am hotărât să ascult cartea.

În momentul în care am auzit-o pe Gina rostind replica lui Finny către Autumn — acel „Bună“ din stația de autobuz —, am simțit mișcându-se ceva în mine. Înainte să termin de ascultat cartea, Finny era din nou viu și, dragă cititorule, era supărat pe mine. Nu pentru că-l omorâsem — înțelesese că trebuise să fac din romanul *Dacă ar fi fost cu mine* cea mai bună poveste posibilă —, ci pentru că erau câteva lucruri pe care voia să le spună, pe care trebuia să le clarifice. Având în vedere că resuscitarea lui era un miracol, dorința lui mi s-a părut rezonabilă, drept care am decis să-l las să-și spună povestea.

Așa că iartă-mă dacă ți-am jurat că această carte nu va exista niciodată. La vremea aceea am crezut asta din tot sufletul meu de artist.

Dar uneori așa este viața — iar ăsta e un lucru bun.

Atenționare

Acest roman conține descrieri legate de moarte, depresie, suicid și sarcină. Dacă tu — sau o persoană cunoscută — te confrunți cu probleme sau crize psihologice, te rog să ceri să fii ajutat.

Linia verde pentru prevenirea suicidului:
sună la 112 sau 0800 801 200
ori scrie pe adresa: sos@antisuicid.ro.

Finn

Unu

Să dormi lângă Autumn e groaznic. Vorbește în somn, dă din mâini, îți ia toată pătura, stă pe perna ta. Câte povești aș putea spune dacă aș avea cui! Totuși Autumn e incredibil de stânjenită de haosul ei nocturn și este una dintre ciudățeniile pentru care nu suportă deloc să fie tachinată. *Mamele noastre* — cum a început Autumn să le spună când eram mici — au și ele tot felul de povești despre calamitățile ei pe timp de noapte, iar privirea pe care ea le-o aruncă de fiecare dată m-a făcut să nu spun nimănui nimic despre nopțile zburcimate petrecute împreună în copilărie, când nu puteam să dorm din cauza ei.

În vara asta mi-am dat seama că Autumn nu s-a schimbat deloc. Ieri a adormit în timp ce se uita cum mă jucam eu un joc video pe laptop. În sfârșit... în sfârșit, îmi reușise o săritură contra cronometru, când ea și-a aruncat un braț peste laptop, iar personajul meu a căzut și a murit. I-am ridicat ușor brațul și i l-am mutat doar câțiva centimetri mai încolo. Nu i-am zis nimic despre asta când s-a

trezit; mi-ar fi răspuns că ar trebui să plece acasă când începe să se simtă obosită, or, mai degrabă renunț la toate jocurile mele decât să pierd vreun minut din ceea ce se întâmplă între noi de când Jamie i-a dat papucii.

Tocmai de-asta m-am strecurat aseară între Autumn și Jack. Era clar că aveau de gând să rămână la mine peste noapte și mi s-a părut de datoria mea să fiu eu cel care încasează toate loviturile.

Trebuie să recunosc: sperasem să se întâmple ceva de genul ăsta.

Prima dată m-am trezit când mi-a înfipt degetele-n coaste.

Mătușa Claire are dreptate. Acum Autumn sforăie. Când eram copii, nu sforăia. O crezusem pe Autumn de fiecare dată când îmi spusese că mama ei nu făcea altceva decât să glumească.

Dar iată-ne aici, în cortul ăsta făcut din pături, pe care l-am construit pentru ea, ținându-și capul pe cotul meu. Doarme pe o parte, ghemuită, sforăind — ce-i drept, nu prea tare. Pufăie scurt aer fierbinte.

Aseară, după ce a adormit Jack, noi doi am mai rămas treji și am stat de vorbă. Autumn ațipea întruna, dar eu nu voiam să renunț la prezența ei, așa că o tot țineam de vorbă, până când mi-a zis:

— Șșș, Finny. Trebuie să mă concentrez să mătur.

Mi-am întors privirea spre ea și, în întuneric, i-am văzut ochii închiși și i-am simțit respirația sacadată.

— Ai adormit?

S-a încruntat.

— Nu. Nu vezi că am mătura asta în mână? E atât de multă mizerie aici!

— Unde ești? am întrebat-o.

— Oh, știi tu... în camera... dintre...

— Dintre ce?

— Hm?

— În camera dintre ce, Autumn?

— Dintre fantezie și realitate. Ajută-mă! E-așa de multă mizerie!

— De ce e multă mizerie? am întrebat-o, dar nu mi-a mai răspuns.

M-am culcat și eu, cam în aceeași poziție ca acum, pe spate, uitându-mă la pătura de pe noi. Îmi aduc aminte cum am întins un braț deasupra capului, vag conștient că ea se foia și bombănea la câțiva centimetri de mine, în timp ce probabil făcea curățenie în spațiul dintre lumea asta și cea de dincolo. Nu ne atingeam, dar părea că atomii dintre noi erau impregnați cu dragostea mea pentru ea.

Mai târziu, m-am trezit când m-a lovit peste față. I-am împins mâna și am întors capul spre ea. Era aproape de mine, dar nu ne atingeam — cu un pumn ținea strâns pătura, iar mâna cu care mă lovise se odihnea între noi. Mi-am mutat privirea și am închis ochii, încercând să adorm din nou.

Dar acum...

Acum sunt în paradis: fruntea ei e lipită de mine, își ține capul pe brațul meu, iar eu mi-am pus o mână pe umărul ei. Ne-am găsit din instinct. Chiar dacă aș fi fost

pe jumătate adormit, n-aș fi făcut niciodată asta conștient. N-aș fi știut dacă ea ar fi fost de acord. Nici acum nu știu, dar nu pot să mă mișc.

Pornind de la niște dovezi foarte vagi, penisul meu a decis că astăzi este cea mai tare zi din viața noastră. Îi înțeleg entuziasmul, dar (din păcate) supraestimează situația.

Dacă mă mișc, Autumn o să se trezească.

Dacă Autumn se trezește, o să vadă ce presupuneri face corpul meu.

Asta pățesc dacă mă pun în poziția asta. Din nou.

Nu că aș mai fi fost vreodată *exact* în poziția asta cu Autumn. Dar, așa cum am mai zis, ar fi multe de povestit.

Aud apa la toaletă. Nu mă întrebasesem până acum unde a dispărut celălalt prieten apropiat de sufletul meu.

N-o să reușesc să mă ascund de Jack. Nu cred că o să mă mai lase de data asta. A știut dintotdeauna că încă mai sunt îndrăgostit de Autumn după atâția ani, deși, în mare, am fost fericit cu Sylvie. Nu mi-a zis nimic în liceu, dar n-o să mă mai lase să mă prefac.

*

Acum vreo două săptămâni, după ce am fost să vedem horrorul ăla stupid care a făcut-o pe Autumn să țipe de trei ori, amândoi — și Autumn, și Jack — mi-au spus că s-au distrat. Mi-au spus că înțeleg de ce țin eu așa de mult la fiecare și, bineînțeles, poate că o să mai ieșim toți trei.

Autumn a vorbit serios. Mi-am dat seama de asta.

Și știi că și Jack a vorbit serios. Dar au mai fost multe alte lucruri pe care el nu mi le-a spus.

Nu știi dacă noaptea trecută a ajutat prea mult. Vreau ca Jack să vadă că Autumn nu e falsă, că nu se crede o prințesă, așa cum zic mereu Alexis și Taylor.

Autumn chiar e o prințesă, doar că de pe altă planetă. E cea mai încrezătoare și, în același timp, cea mai nesigură persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

În afară de Sylvie, bineînțeles.

Gândul la Sylvie îi distruge penisului meu iluzia că se va întâmpla un miracol și mă face să mă simt și mai vinovat.

Jack geme și scuipă. Se aude iar apa de la toaletă, apoi deschide robinetul de la chiuvetă. Îl aud luându-și un pahar cu apă din bucătărie.

Încerc să-mi aduc aminte ce mi-a spus Sylvie despre zborul ei. Probabil că a decolat deja. O fi deasupra Canalului Mânecii? Nu-mi dau seama. Mi-o imaginez pe locul ei dinspre culoar, așa cum mi-a zis că preferă să stea. Are walkmanul pe măsuta din fața scaunului; părul auriu îi cade pe față când își lasă capul pe-o parte, să asculte muzică.

Sper ca această călătorie să fie exact ce-i trebuie și că o s-o ajute așa cum a zis terapeutul ei că o să se întâmple.

La început, am fost sceptic. Sylvie, singură în Europa, fără cineva care s-o mai tempereze? Sigur, a mai fost în Europa, vorbește franceză fluent și are telefon mobil. Dar

tot nu mi-a venit să cred că terapeutul ei a insistat să plece singură, fără vreun prieten sau un părinte, în călătoria de după absolvire pe care i-a recomandat-o.

Acum îmi dau seama că dr. Giles a avut dreptate. Sylvie știe să aibă grijă de ea... când nu încearcă să-i impresioneze pe cei din jur. Sylvie se îmbată ca să atragă atenția. Dacă nu ar fi fost provocată, Sylvie nu ar fi făcut niciodată toate prostiile alea faimoase la beție.

Pe cont propriu, cu rucsacul în spate și cu harta în mână, înarmată cu lista de hosteluri și cu orarul trenurilor, Sylvie a străbătut întregul continent. În Amsterdam s-a trezit într-o situație neplăcută pentru că nu și-a dat seama că niște tipi voiau să profite de ea; dar a reușit să scape și, când m-a sunat pe mine, deja era în siguranță.

Sper ca Sylvie să vadă cât e de capabilă, de inteligentă și de puternică. Sper să se simtă bine în pielea ei, să nu mai plece urechea la ce zic alții despre ea. Ar putea să facă orice-și dorește, dacă nu i-ar mai păsa de ceea ce cred despre ea oamenii care nu-i merită încrederea.

Eu sunt unul dintre acei oameni și sper să nu stric progresul — mare, mic — pe care l-a făcut în vara asta.

*

Jack intră în cameră. Închid ochii. Penisul meu rămâne oarecum optimist, dar pătura îl ascunde. Ar trebui să mă mișc, s-o trezesc pe Autumn, să mă prefac că nu i-am cuprins niciodată umerii cu brațul, dar nu mă lasă inima să fac asta.